

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЧЕТВРТО ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка бр. 26278/07
Небојша ОБРАДОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Четврто одељење), на заседању Већа
28. априла 2020. године у саставу:

Jon Fridrik Kjølbro, *председник*,

Faris Vehabović,

Iulia Antoanella Motoc,

Branko Lubarda,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani,

Jolien Schukking, *судије*,

и Andrea Tamietti, *секретар Одељења*,

С обзиром на горе наведену представку поднету 4. јуна 2007. године,
Узимајући у обзир запажања достављена од стране Владе Тужене
државе,

Након већања, одлучује како следи:

ЧИЊЕНИЦЕ И ПОСТУПАК

1. Подносилац представке, г. Небојша Обрадовић, је српски држављанин, рођен 1977. године и живи у Ариљу. Пред Судом га је заступао г. Н. Мрвошевић, адвокат из Ивањице.

2. Владу Србије (у даљем тексту: „Влада“) је заступао њен заступник,
г. Славољуб Царић.

COUNCIL OF EUROPE

CONSEIL DE L'EUROPE

A. Околности предмета

3. Чињенице предмета, онако како су их доставиле стране, се могу сумирати на следећи начин.

4. Подносилац представке је запослен као полицијски службеник у полицијској станици у Ариљу од стране Министарства унутрашњих послова Републике Србије (у даљем тексту: „Министарство“).

1. Први парнични поступак (чињенице које је подносилац поднео у време подношења представке)

5. Неодређеног датума 2006. године, подносилац представке је поднео парничну тужбу против Министарства Општинском суду у Ариљу (у даљем тексту: „Општински суд“), захтевајући исплату на основу прековременог рада и рада у ноћним сменама и током празника у периоду од 1. јануара 2003. године до 31. децембра 2005. године, заједно са законским каматама и накнадом трошкова парничног поступка. У образложењу свог тужбеног захтева, подносилац представке се позвао на Закон о раду као примењив у свом случају, тврдећи да Законом о унутрашњим пословима и Законом о полицији није регулисано ово конкретно питање.

6. Општински суд је 18. јула 2006. године одржао главну расправу, на којој је омогућен увид у налаз и мишљење вештака и одређену документацију Министарства о задацима подносиоца представке, одрађеном радним сатима и платама. Након извођења ових доказа на рочишту, обе стране у поступку су се сагласиле да суд ван рочишта за главну расправу прибави и испита Правилник о платама полицијских службеника (у даљем тексту: Правилник), који је донео министар унутрашњих послова, као и да Министарство достави копију Правилника заступнику подносиоца представке.

7. Дана 1. августа 2006. године, Општински суд је извршио увид у Правилник.

8. Истога дана, Општински суд је пресудио против подносиоца представке. Том приликом је утврдио, између осталог, да су примењиви домаћи прописи садржани у Закону о унутрашњим пословима и Закону о полицији, као и у Правилнику, јер су сматрани као *lex specialis* у односу на опште радно право. На крају, суд је наложио подносиоцу представке да накнади Министарству трошкове парничног поступка.

9. Подносилац представке је уложио жалбу, тврдећи да је Општински суд неправилно утврдио чињенично стање и погрешно применио материјално право. Такође је суду скренуо пажњу на праксу других општинских и окружних судова, која је била потпуно другачија, тврдећи да је првостепени суд прекршио начело контрадикторности

поступка тако што му није пружена прилика да изврши увид у Правилник и да да свој коментар о истом.

10. Дана 9. новембра 2006. године, Окружни суд у Ужицу (у даљем тексту: Окружни суд) је прихватио образложење првостепеног суда и потврдио одлуку у меритуму, али је преиначио одлуку у делу који се тиче трошкова поступка и наложио странкама у поступку да свака сноси своје трошкове. Том приликом, суд је: (а) утврдио да је образложење првостепене одлуке јасно, концизно и убедљиво; (б) закључио да су одлуке других домаћих судова, који су одредили исту врсту исплата одређеном броју колега подносиоца представке, непотпуне и неразумљиве; (в) поновио да је пресудом Врховног суда Србије од 6. маја 2004. године (Рев. II. 1676/03), где је одлучивано по истом правном питању, утврђено да запослени при Министарству немају право на накнаде за прековремени рад; и (г) одбацио као неосновану жалбу подносиоца представке да је првостепени суд прекршио расправно начело, јер су, према судском транскрипту главне расправе пред Општинским судом (види став 6 горе), обе стране изричито повериле суду испитивање тих „доказа“ по завршетку главне расправе, те су се на тај начин одрекле својих права у вези с тим. Тај закључак је посебно изведен из чињенице да се Правилник „у сваком случају односи на правна питања и примену наведеног материјалног права“.

11. Подносилац представке је ту пресуду примио 4. децембра 2006. године.

12. Дана 31. јануара 2007. године, Општински суд је одбио предлог подносиоца представке за понављање оспореног поступка.

13. Окружни суд је 5. априла 2007. године потврдио ту одлуку.

14. У међувремену, 2. марта 2007. године, Републичко јавно тужилаштво је обавестило подносиоца представке да је његова иницијатива за подизање захтева за заштиту законитости одбијена.

15. Подносилац представке није имао право да поднесе ревизију због наводне повреде материјалног или процесног права, јер је вредност његовог захтева била испод прага од 500.000 српских динара (RSD - приближно 6.100 евра (EUR) у релевантном периоду). Он није покушао да исходује накнаду пред Уставним судом, јер је у то време био недоступан.

2. Поновљени парнични поступак (чињенице које је Влада изнела након што је примила обавештење о подношењу представке)

16. Влада није оспорила горе наведене чињенице које је поднео подносилац представке. Међутим, у својим запажањима од 11. маја 2012. године и као и обавештењем о новим чињеницама и писаним

коментарима од 26. фебруара 2013. године, она је пружила додатне информације о чињеницама у вези са понављањем парничног поступка који се води пред домаћим судовима. Додатне информације су биле следеће.

17. Подносилац представке је 8. новембра 2011. године поднео нови предлог за понављање горе наведеног поступка (види ставове 5-15 горе), ослањајући се на члан 422 тачка 11 Закона о парничном поступку из 2004. године (види став 36 доле) и чињеницу да је Уставни суд утврдио повреду права на правичну накнаду за рад и права на правично суђење у случајевима који су идентични његовом, и одлучио да релевантне одлуке требају имати утицаја на појединце у истоветним ситуацијама (види, на пример, ставове 42-45 доле).

18. Дана 2. децембра 2011. године Основни суд у Пожеги (Судска јединица у Ариљу) је дозволио понављање поступка по новом предлогу подносиоцу представке и укинуо пресуде од 1. августа и 9. новембра 2006. године (види ставове 8 и 10 горе).

19. Дана 21. фебруара 2012. године, Основни суд у Пожеги је отворио главну расправу у новом поступку, затраживши допунски налаз и мишљење вештака, притом напоменувши да би исти требало бити припремљен у року од петнаест дана, јер је случај био у току пред Европским судом за људска права.

20. Након новог поступка, дана 6. априла 2012. године, Основни суд у Пожеги је усвојио тужбени захтев подносиоца представке (ради исплате зараде/накнаде/додатака на плату) за плаћање накнада за прековремени рад и рад одрађен у ноћним сменама и током празника у периоду од 1. јануара 2003. године до 31. децембра 2005. године, увећано за законске камате и правне трошкове, за укупно 291 сат у погледу прековременог рада, 1.597 сати у погледу ноћних смена и 172 сата за рад током државних празника. Суд се, између осталог, ослањао на тумачење дато од стране Уставног суда у одлуци Уж. 1530/08 (види став 42 доле) и доделио подносиоцу представке суму од RSD 85.911,61 (приближно EUR 765 у релевантном периоду), у погледу његовог главног захтева, заједно са законском каматом, и износ од RSD 126.513 за трошкове настале у парничном поступку (приближно EUR 1,130 у релевантном периоду).

21. Дана 24. јануара 2013. године, Апелациони суд у Крагујевцу је потврдио ту пресуду у другом степену, ослањајући се на закључке Уставног суда у одлуци Уж. 2007/2010 од 13. јуна 2012. године у другом сету поступака (видистав 45 доле).

3. *Остали парнични поступци*

22. Чини се да су стотине колега подносиоца представке (у даљем тексту: тужиоци) поднели одвојене тужбе пред домаћим судовима у вези са истим правним питањем. У релевантним пресудама, донесеним у периоду између 3. новембра 2005. године и 9. фебруара 2010. године, жалбени судови у Србији су пресудили како у корист тако и против тужилаца, без обзира на чињеницу да су њихови тужбени захтеви били засновани на истим или сличним чињеницама и да су се тицали идентичних правних питања.

В. Релевантно домаће право и пракса

1. *Устав Републике Србије из 1990. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“ - СГ РС - бр. 1/90)*

23. Члан 22, став 1. Устава предвиђа, између осталог, да „[свако] има право на за све једнаку заштиту својих права у поступку пред судом...”

24. Предметни Устав је стављен ван снаге у новембру 2006. године, када је нови Устав, објављен у СГ РС бр. 98/06, ступио на снагу.

2. *Устав Републике Србије из 2006. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, бр. 98/06)*

25. Релевантне одредбе Устава гласе:

Члан 21, став 2.

„Свако има право на једнаку законску заштиту, без дискриминације.“

Члан 32. став 1.

„Свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим [или њеним] правима и обавезама ...“

Члан 36. став 1.

„Јемчи се једнака заштита права пред судовима и другим државним органима, имаоцима јавних овлашћења и органима аутономне покрајине и јединица локалне самоуправе.“

Члан 60. став 4.

„Свако има право на поштовање достојанства своје личности на раду, безбедне и здраве услове рада, потребну заштиту на раду, ограничено радно време, дневни и недељни одмор, плаћени годишњи одмор, правичну накнаду за рад и на правну заштиту за случај престанка радног односа. Нико се тих права не може одрећи.“

Члан 142, ставови 2. и 3.

„2. Судови су самостални и независни у свом раду и суде на основу Устава, закона и других општих аката ... општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора.

3. Расправљање пред судом је јавно и може се ограничити само у складу с Уставом.“

3. *Закон о Уставном суду (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, бр. 109/07, 99/2011, 18/13 – одлуке Уставног суда бр. 40/15 и 103/15)*

26. Члан 87 предвиђа да се, уколико је појединачним актом или радњом повређено или ускраћено Уставом зајемчено људско или мањинско право и слобода више лица, а само нека од њих су поднела уставну жалбу, одлука Уставног суда односи и на лица која нису поднела уставну жалбу ако се налазе у истој правној ситуацији.

4. *Закон о парничном поступку из 2004. године (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, бр. 125/04 и 111/2009)*

27. Закон о парничном поступку из 2004. године (у даљем тексту: претходно важећи Закон о парничном поступку) био је на снази у периоду од 22. фебруара 2005. године до 1. фебруара 2012. године. Међутим, у складу са чланом 506, став 1. новог Закона о парничном поступку (објављеног у „Службеном гласнику Републике Србије“ бр. 72/2011, 49/2013 – одлуке Уставног суда 74/2013 и 55/2014 - у даљем тексту: нови Закон о парничном поступку), одредбе претходно важећег Закона о парничном поступку се примењују на све поступке који су започети пре ступања на снагу новог Закона о парничном поступку.

28. Члан 2, став 1, између осталог, предвиђа да све странке имају право на закониту, једнаку и правичну заштиту својих права.

29. Члан 232, став 3 предвиђа да ће, ако се исправа налази код државног органа или предузећа или друге организације којима је поверено вршење јавног овлашћења, а сама странка не може издејствовати да се исправа преда или покаже, суд на предлог странке или по службеној дужности прибавити такву исправу.

30. Члан 288. предвиђа да ће се у позиву за припремно рочиште странкама наложити да на рочиште донесу све исправе које им служе за доказ, као и све предмете које треба разгледати у суду. Ако је потребно да се за припремно рочиште прибаве списи, исправе или предмети који се налазе код суда или код ког другог државног органа или предузећа или друге организације којима је поверено вршење

јавног овлашћења, суд ће наредити да се ови предмети, односно исправе благовремено прибаве.

31. Члан 298, став 4. предвиђа да странке могу, током поступка, пред судовима износити своја правна схватања која се односе на предмет спора.

32. Члан 305, став 1. предвиђа да ће, када судско веће сматра да је предмет расправљен тако да се може донети одлука, суд саопштити да је главна расправа закључена.

33. Члан 305, став 2. предвиђа да суд може одлучити да главну расправу закључи и кад је остало да се прибаве извесни списи који садрже доказе потребне за одлучивање, или ако треба сачекати записник о доказима изведеним од замољеног судије, а странке одустану од расправљања о тим доказима или суд сматра да то расправљање није потребно.

34. Члан 422, тачка 9 предвиђа да се поступак може поново отворити ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку.

35. Члан 422, тачка 10 предвиђа да се поступак може поново отворити ако је, у међувремену, Европски суд за људска права донео одлуку о истом или сличном правном односу против Србије.

36. Члан 422, тачка 11 предвиђа да се поступак може поново отворити ради поновног суђења ако је, у поступку по уставној жалби, Уставни суд у међувремену утврдио повреду или ускраћивање људских или мањинских права и слобода зајемчених Уставом.

37. Члан 424. став 3. предвиђа да странка у поступку нема право да поднесе предлог за понављање поступка по протеку рока од пет година од дана кад је одлука постала правноснажна, осим ако се понављање тражи, између осталог, из разлога наведених у члану 422, тачкама 10. и 11. (види ставове 35 и 36 горе).

5. Закон о парничном поступку (објављен у „Службеном гласнику Републике Србије“, бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 - УС, 55/14, 87/18)

38. Нови Закон о парничном поступку је на снази од 1. фебруара 2012. године. Примењује се на све поступке који су започети након његовог ступања на снагу, као и на поступке који су поново покренути након његовог ступања на снагу.

39. Члан 426, тачка 11 предвиђа да поступак који је одлуком суда правноснажно окончан може да се понови уколико је, у међувремену, Европски суд за људска права донео одлуку у односу на Србију о истом

правном питању или сличном питању која је релевантна за повољнији исход у поступку за странку која подноси предлог за понављање поступка.

40. Члан 426, тачка 12 предвиђа да се поступак може поновити уколико је, у међувремену, Уставни суд утврдио повреду или ускраћивање људског или мањинског права и слободе зајемчене Уставом у парничном поступку, а то је могло да буде од утицаја на доношење повољније одлуке за њега/њу у предметном парничном поступку.

41. Члан 428. став 1.4, између осталог, предвиђа да се у ситуацијама описаним у ставовима 39 и 40 горе, предлог за понављање поступка може поднети у року од шездесет дана од дана када је дотична странка могла да употреби правноснажну одлуку Европског суда за људска права или Уставног суда.

6. Судска пракса Уставног суда

42. У својој одлуци од 21. јануара 2010. године (Уж. 1530/08), Уставни суд је утврдио да су надлежни судови прекршили право подносиоца жалбе на правичну накнаду за рад (види члан 60, став 4. Устава, цитиран у ставу 25 горе) одбацивши захтев за надокнаду за прековремени рад, ноћне смене и смене одрађене током државних празника на основу погрешног тумачења релевантног домаћег права. Даље је наредио да се његова одлука објави у „Службеном гласнику“ због њене важности у погледу заштите људских и мањинских права и слобода предвиђених Уставом (став 8.3 одлуке суда; одлука је објављена у „Службеном гласнику РС“, бр. 16/10, од 20. марта 2010. године).

43. Дана 17. марта 2010. године, Уставни суд је утврдио да је Окружни суд у Ваљеву прекршио право подносиоца жалбе на правичну накнаду за рад (Уж. 292/08), који је био у истој правној ситуацији као и подносилац жалбе из става 42 горе. Уставни суд је такође укинуо другостепену пресуду против подносиоца жалбе и наложио да Апелациони суд у Београду донесе нову одлуку о жалби у складу са датим правним тумачењем. На крају је констатовао да би његова пресуда требало да има дејство на све појединце који нису поднели уставну жалбу, али су били у истој правној ситуацији (став 3 из дела изреке одлуке суда), а нарочито на остале подносиоце захтева заједно са подносиоцем жалбе (став 6.3 одлуке; види такође члан 87. Устава, цитиран у ставу 26 горе).

44. Дана 1. априла 2010. године, Уставни суд је донео исту одлуку као и ону од 17. марта 2010. године у другом предмету који је поднео полицијски службеник (Уж. 109/08).

45. Даље, Уставни суд је 13. јуна 2012. године утврдио да су првостепени судови прекршили право на једнаку заштиту права (види члан 36. Устава, цитирано у ставу 25 горе) и право на правичну накнаду за рад када су одбили захтев подносилаца захтева за додатним исплатама зарада у погледу прековременог рада, ноћних смена и смена одрађених током државних празника (Уж. 2007/2010). Такође је наложио Апелационом суду у Новом Саду да поново покрене жалбени поступак подносилаца жалби у року од шездесет дана од када им је уручена одлука Уставног суда.

46. Уставни суд је такође утврдио да су поједини судови у Ваљеву и Новом Саду донели неједнаке пресуде у сличним случајевима са истим чињеничним и правним ситуацијама (види став 22 горе).

47. Према извештају Апелационог суда у Београду од 22. фебруара 2012. године (Су бр. VIII 144/12), неуједначена судска пракса која се оспорава у овим поступцима неопозиво је укинута према одлукама Уставног суда. Домаћи судови су наставили са доследним решавањем сличних захтева у свим поновљеним поступцима чији је исход зависио само од тога да ли су подносиоци захтева већ примили додатне зараде или не.

ЖАЛБЕ

48. Подносилац представке се жалио, на основу различитих чланова Конвенције и према Протоколу бр. 12, да су му повређена права по две тачке: прва, услед неуједначене судске праксе различитих српских судова у вези са исплатама накнада полицијским службеницима; и друга, услед недостатка обелодањивања и немогућности да дâ своје коментаре на Правилник, која представља документ коме није имао приступ и који је његова противна страна донела у поступку (наиме Министарство унутрашњих послова), а на коју су се домаћи судови позивали у својим одлукама.

ПРАВО

49. Подносилац представке се жалио на основу различитих чланова Конвенције и према Протоколу бр. 12 на неуједначену домаћу судску праксу и немогућавање да дâ своје коментаре на Правилник, на коју су се домаћи судови позивали у својим одлукама.

50. Будући да је господар квалификације која се у праву даје чињеницама предмета (види *Радомиља и други против Хрватске* [ВВ], бр. 37685/10 и 22768/12, ставови 114, 124. и 126, од 20. марта 2018.

године), Суд сматра да обе жалбе требају бити размотрене у складу са чланом 6, став 1. Конвенције, који, колико је релевантно, гласи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама... , има право на правичну... расправу... пред... судом, ...”

51. Влада је оспорила наводе подносиоца представке, а такође је оспорила и допуштеност његове представке. У својим запажањима од 11. маја 2012. године, она је тврдила да је подносилац представке пропустио да испуни процесне обавезе према правилу 44Ц, став 1. Пословника Суда и да обавести Суд о томе да је његов парнични поступак поново покренут на његов захтев, након одлуке Уставног суда (види ставове 17-19 горе), те да његову представку треба одбацити као преурањену. У својим даљим информацијама о чињеницама и коментарима од 26. фебруара 2013. године, Влада је тврдила да је подносилац представке изгубио статус жртве на основу новог парничног поступка који је покренут и који је у међувремену довео до исхода у његову корист, при чему су суме из његовог захтева исплаћене у потпуности (види ставове 20-21 горе).

52. Суд је послао оба сета поднесака Владе Тужене државе правном заступнику подносиоца представке како би, између осталог, исти дао своје коментаре на њихове тврдње. Након што од подносиоца представке није примљен никакав одговор у погледу било којег од поднесака Владе, 4. априла 2013. Секретаријат је послао упит адвокату подносиоца представке о заинтересованости подносиоца представке за вођење поступка, с обзиром на то да су дозвољени рокови за подношење запажања истекли а да није затражено продужење рока. Правни заступник подносиоца представке је потврдио да је примио оба дописа Суда у којима се дотични позива да одговори на запажања Владе. Изјавио је да не намерава да пошаље никакав одговор на наведене поднеске и позвао Суд да о овом предмету одлучи на основу постојећих докумената у спису предмета, без запажања подносиоца представке или захтева за правично задовољење.

53. Суд мора утврдити да ли су нове чињенице на које му је скренута пажња - наиме одлуке Уставног суда и понављање парничног поступка у случају подносиоца представке (види ставове 42-45 и 18-21 горе) - довеле до тога да закључи да је ствар сада разрешена (види, на пример, *Pisano против Италије* (скинут са листе предмета) [ВВ], бр. 36732/97, став 42, од 24. октобра 2002. године; *El Majjaoui u Stichting Touba Moskee против Холандије* (скинут са листе предмета) [ВВ], бр. 25525/03, став 30, од 20. децембра 2007. године и *Harabin против Словачке* (одл.), бр. 18006/14, од 19. јуна 2018. године) или да, из било којег другог разлога, више није оправдано наставити испитивање представке (види, на

пример, *Белошевић против Хрватске* (одл.), бр. 57242/13, став 48, од 9. јануара 2020. године) и да се представка може после тога скинути са листе предмета у складу са чланом 37, став 1. Конвенције, који гласи:

„Суд у свакој фази поступка може одлучити да избрише представку са листе предмета ако се на основу околности може закључити:

(а) да подносилац представке не намерава да даље учествује у поступку; или

(б) да је ствар разрешена; или

(в) да из било ког другог разлога који Суд утврди није више оправдано наставити са испитивањем представке.

Међутим, Суд наставља са испитивањем представке ако је то потребно ради поштовања људских права установљених Конвенцијом и протоколима уз њу.“

54. Иако назнака адвоката подносиоца представке, да његов клијент жели да и даље учествује у поступку (види став 52 горе), искључује примењивање члана 37, став 1, тачка (а), она не искључује могућност примене тачака (б) и (в), при чему пристанак подносиоца представке не представља предуслов за примену тих одредби (види предмет *Pisano*, цитиран горе, став 41.).

55. Како би закључио да је ствар разрешена у смислу члана 37, став 1, тачка (б) и да стога више не постоји објективно оправдање за подносиоца представке да настави да учествује у поступку, Суд мора прво да испита да ли околности на које се подносилац представке директно жалио и даље постоје, и друго, да ли су компензоване и последице могуће повреде Конвенције у односу на те околности (види предмет *Pisano*, цитиран горе, став 42).

56. Имајући то у виду, Суд примећује да су поједини тужиоци у другим случајевима, попут случаја подносиоца представке, поднели уставне жалбе у погледу неуједначене судске праксе српских судова, с обзиром на то да су жалбени судови одбили њихове захтеве док су идентични захтеви, поднесени од стране осталих полицијских службеника, усвојени од стране других парничних судова на основу различитог тумачења закона који се примењивао. Чини се да нису поднели другу притужбу која се тиче равноправности странака у поступку и контрадикторности поступка. Уставни суд је извршио детаљан преглед релевантних околности одлучујући о том питању. Уставни суд не само што је утврдио повреду права на једнаку заштиту пред законом и/или права на правичну накнаду за рад (види чланове 36. и 60. Устава, цитиране у ставу 25 горе) у случајевима сличним случају подносиоца представке, већ је, чинећи то, објаснио какав резултат је требало да имају такве тужбе, обимно тумачећи домаће законодавство, укључујући и недоступни Правилник. Уставни суд је даље наложио да

се његове одлуке објаве у „Службеном гласнику Републике Србије“, а такође је утврдио и да би његова одлука од 17. марта 2010. године имала дејство и на друга лица у идентичним ситуацијама (види ставове 42-45 горе).

57. Ослањајући се на судску праксу Уставног суда, подносилац представке је затражио понављање првог парничног поступка (види став 17 горе). Потом је могао исходovati укидање оспорених одлука, поновно покретање парничног поступка и доношење нове правоснажне пресуде у његову корист у вези са његовим главним захтевом, што је у потпуности било у складу са пресудом Уставног суда; такође је могао исходovati и исплату законске камате и трошкова вођења поступка (види ставове 18-21 горе). Упркос извесним чињеничним нејасноћама о томе да ли је имао приступ копији Правилника, и услед недостатка било каквог објашњења од стране подносиоца представке у вези с тим, Суд сматра да је новим поступком окончана повреда Конвенције и да су у највећој могућој мери исправљена дејства ситуације на коју се подносилац представке жалио Суду (види, *mutatis mutandis*, *Scozzari u Giunta против Италије* [BB], бр. 39221/98 и 41963/98, став 249, ЕСЉП 2000-VIII). Такође, постоје назнаке да је неуједначена судска пракса, која се у овом случају оспорава, прекинута као резултат праксе Уставног суда (види став 47 горе).

58. У светлу горе наведеног, Суд не сматра неопходним да испитује приговоре Владе на притужбе подносиоца представке (види став 51 горе), јер се ствар у погледу које су жалбе изјављене сада може сматрати „разрешеном“ у оквиру домаћег правног поретка, у смислу члана 37, став 1 (б) Конвенције. Констатује се да подносилац представке није поднео захтев у погледу трошкова (види став 52 горе). Штавише, Суд је уверен да поштовање људских права, онако како је то дефинисано у Конвенцији и њеним протоколима, не захтева наставак испитивања представке у складу са чланом 37, став 1. *in fine*.

59. У складу с тим, случај треба скинути са листе предмета.

ИЗ ТИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Одлучује да скине представку са своје листе предмета.

ОДЛУКА ОБРАДОВИЋ ПРОТИВ СРБИЈЕ

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаној форми 19. маја 2020. године.

Andrea Tamietti
секретар

Jon Fridrik Kjølbro
председник